

สมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงาน ข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย

Professional and Cross-cultural Competences of Thai Graduates to Work in ASEAN Context

วิเชียร พันธุ์เครือบุตร^{1/}

Vichian Puncreobutr^{1/}

Abstract: The objectives of the research were to 1) study the levels of professional and cross-cultural competences of Thai graduates in the ASEAN context, 2) study the relationship between professional competence and cross-cultural competence of Thai graduates to work in ASEAN context, and 3) study key factors that can improve professional and cross-cultural competences of Thai graduates to work in the ASEAN context.

This qualitative research studied 1,843 target in formants, including academic staff, students, graduates from public and private higher education institutions, and employers of the graduates. The study was divided into two parts: the study of professional and cross-cultural competences of Thai graduates to work in the ASEAN context, and the study of key factors that can improve professional and cross-cultural competences of Thai graduates to work in the ASEAN context. Two types of questionnaire were used for data collection. Statistical mean, simple correlation and factor analysis were then performed on the collected data. The results illustrated that the professional and cross-cultural competences of Thai graduates to work in the ASEAN context were at the moderate level. Furthermore, the professional competence and the cross-cultural competence of Thai graduates to work in the ASEAN context were correlated at a statistical significance level of .01, with a correlation coefficient of .73. Six factors were found to be the key factors for improving the professional and cross-cultural competences of Thai graduates. These factors are learning cultural diversities of ASEAN countries, having positive attitudes towards ASEAN nations, ability to use English, and having other additional skills related to professional competence, communication across cultures, and collaboration across cultures. These six key factor scan exhibit variance of the variables at a level of 95.47 %.

Keywords: Professional competence, cross-cultural competence, ASEAN

^{1/}วิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา จ.นครนายก 26120

^{1/}St. Theresa International College, Nakhon Nayok 26120, Thailand

บทคัดย่อ: การวิจัยเรื่องสมรรถนะการประกอบวิชาชีพ และความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะการประกอบวิชาชีพในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย กับความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย และ 3) ศึกษาองค์ประกอบในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยคณาจารย์ นักศึกษา บัณฑิต จากสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและเอกชน และผู้ใช้บัณฑิตภาครัฐและเอกชน รวม 1,843 คน ทำการศึกษาเป็น 2 ขั้นตอน คือ ศึกษาสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย และศึกษาองค์ประกอบในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแบบสอบถามจำนวน 2 ชุด สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ การหาค่าเฉลี่ย การหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์อย่างง่าย และการวิเคราะห์องค์ประกอบ ผลการศึกษาพบว่า สมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทยอยู่ในระดับปานกลาง สมรรถนะการประกอบวิชาชีพในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทยกับความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ .73 องค์ประกอบที่ใช้ในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ การเรียนรู้ความแตกต่างหลักระหว่างชนชาติ ทักษะคิดเชิงบวกระหว่างชนชาติ การใช้ภาษาอังกฤษในระหว่างชนชาติ ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพเฉพาะทางและความเชี่ยวชาญอื่นที่สัมพันธ์กัน การสื่อสารและการรายงานข้ามวัฒนธรรม และการทำงานเป็นทีมข้ามวัฒนธรรม ทั้ง 6 องค์ประกอบนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรได้ร้อยละ 95.47

คำสำคัญ: สมรรถนะการประกอบวิชาชีพ ความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรม ประชาคมอาเซียน

คำนำ

กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษามีการพัฒนาความเป็นนานาชาติของสถาบันอุดมศึกษาไทยเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของชาติ และรัฐบาลที่ต้องการให้ปฏิรูปหลักสูตรการศึกษา รองรับการเปลี่ยนแปลงของโลก และทัดเทียมกับมาตรฐานสากล โดยจัดการศึกษาขั้นอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับตลาดแรงงาน รวมทั้งเพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์ เพื่อรองรับการเปิดเสรีประชาคมอาเซียนและการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีตลอดจนการระดมสรรพกำลังเพื่อพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือกับต่างประเทศเพื่อสร้างทุนทางปัญญาและนวัตกรรม (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2541)

ความเป็นนานาชาติ ได้ถูกกำหนดไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาระดับที่ 10 (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2555) โดยระบุไว้ในวัตถุประสงค์ข้อที่ 5

ด้านความเป็นนานาชาติ โดยมีรายละเอียดในข้อที่ 1 ว่า มุ่งยกระดับมาตรฐานและความสามารถของมหาวิทยาลัย/สถาบันให้มีมาตรฐานสากล เช่น มีการสร้างเสริมให้อาจารย์และบัณฑิตไทยมีสมรรถนะสากล เจตคติ โลกทัศน์ และชีวิตทัศน์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

การสร้างเสริมอาจารย์และบัณฑิตไทยให้มีสมรรถนะสากล จึงเป็นหน้าที่ของมหาวิทยาลัย / สถาบันที่ต้องผลักดันนโยบายดังกล่าวให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ทั้งผ่านกระบวนการในการดำเนินการ และตรวจสอบผลการดำเนินการด้วยการวิจัย เพราะองค์ความรู้ด้านการวิจัยจะช่วยให้เกิดการยกระดับขีดความสามารถในเชิงแข่งขันของประเทศอันจะนำไปสู่การสร้างความสำเร็จการแข่งขันต่อไป (ทศพร, 2556) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่ามี ความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการศึกษาวิจัย เรื่องสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมของบัณฑิตไทย เพื่อที่ยกระดับบัณฑิตไทย

ให้มีสมรรถนะสากล ท้นการรองรับการเปิดเสรีในประชาคมอาเซียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะการประกอบวิชาชีพในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย กับความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย
3. ศึกษาองค์ประกอบในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย

อุปกรณ์และวิธีการ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย คณาจารย์ นักศึกษามหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและเอกชน และผู้ใช้บัณฑิตภาครัฐและเอกชน รวม 1,843 คน ทำการศึกษาเป็น 2 ขั้นตอน คือ ศึกษาสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย และศึกษาองค์ประกอบในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย ในแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

1. การศึกษาสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ คณาจารย์ นักศึกษาและบัณฑิต จากสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและเอกชน จากสถาบันอุดมศึกษา ใน 4 ภาค สุ่มตัวอย่างในแต่ละภาค ๗ ละ 1 จังหวัด จังหวัดที่ใช้ในการสุ่มต้องมีสถาบันอุดมศึกษาทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน และมีสถานประกอบการขนาดใหญ่ที่มีการใช้แรงงานฝีมือจากประเทศในอาเซียน ได้ 4 จังหวัด คือ กรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ สงขลา รวมประชากรในแต่ละจังหวัด

จังหวัดละ 8,000 คน ทำการสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่างจังหวัดละ 367 คน รวมกลุ่มตัวอย่าง 4 จังหวัด จำนวน 1,468 คน เครื่องมือที่ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามประเมินสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ การหาค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานการเปรียบเทียบคะแนนที่ (t-Test) และการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์อย่างง่าย แบบเพียร์สัน

2. การศึกษา องค์ประกอบ ในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ บัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและเอกชน และผู้ใช้บัณฑิตภาครัฐและเอกชน ในสถานประกอบการที่มีแรงงานฝีมือจากประชาคมอาเซียน จากสถานประกอบการขนาดใหญ่ที่มีแรงงานฝีมือไม่น้อยกว่าแห่งละ 500 คน โดยมีการใช้แรงงานฝีมือจากประเทศในอาเซียน อย่างน้อย 3 ประเทศ จาก 4 จังหวัด คือ กรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ สงขลา รวมประชากร 15,000 คน ทำการสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้กลุ่มตัวอย่าง รวม 375 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสอบถามแนวทางในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ การวิเคราะห์องค์ประกอบ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

1. การศึกษาสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย

ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย สถานภาพ และสังกัด โดยสถานภาพ พบว่าส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาและบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและเอกชน (ร้อยละ 70) คณาจารย์จากสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและเอกชน (ร้อยละ 30) ส่วนสังกัดพบว่า ส่วนใหญ่เป็นคณาจารย์ นักศึกษาและบัณฑิต จากสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐ (ร้อยละ 68) เป็น

คณาจารย์นักศึกษาและบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาภาคเอกชน (ร้อยละ 32)

สมรรถนะการประกอบวิชาชีพในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.38) และเมื่อพิจารณาในรายด้านที่ประกอบด้วยสมรรถนะการประกอบวิชาชีพทั่วไป และสมรรถนะการประกอบวิชาชีพเฉพาะทาง ทุกด้านมีสมรรถนะอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.32 และ 3.44 ตามลำดับ)

การเปรียบเทียบสมรรถนะการประกอบวิชาชีพในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย ที่จำแนกตามสถานะพบว่า สถานะนักศึกษาและบัณฑิต กับสถานะคณาจารย์ ประเมินสมรรถนะของบัณฑิตไทย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อจำแนกตามสังกัดพบว่า คณาจารย์ นักศึกษาและบัณฑิต สังกัดสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐ และสังกัดสถาบันอุดมศึกษาภาคเอกชน ประเมินสมรรถนะการประกอบวิชาชีพในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย ทั้งในภาพรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.40) และในรายด้านที่ประกอบด้วยโลกทัศน์สากลเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่างชาติ และโลกทัศน์และชีวิตทัศน์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ทุกด้านมีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.35 และ 3.44 ตามลำดับ)

การเปรียบเทียบความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย จำแนกตามสถานะพบว่า สถานะนักศึกษาและบัณฑิต กับสถานะคณาจารย์ ประเมินความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย ทั้งในภาพรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย จำแนกตามสังกัดพบว่า คณาจารย์นักศึกษาและบัณฑิต ที่สังกัดสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐ และสังกัดสถาบันอุดมศึกษาภาคเอกชน ประเมินความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. การศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะการประกอบวิชาชีพในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย กับความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย

สมรรถนะ การประกอบวิชาชีพในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทยโดยรวมและรายด้านที่ประกอบด้วย สมรรถนะการประกอบวิชาชีพทั่วไป และสมรรถนะการประกอบวิชาชีพเฉพาะทาง ทุกด้าน มีความสัมพันธ์กับความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย ทั้งในภาพรวมและรายด้านที่ประกอบ ด้วย โลกทัศน์สากลเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่างชาติ และโลกทัศน์และชีวิตทัศน์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .73

3. การศึกษา องค์ประกอบ ในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย มีตัวแปรรวม 50 ตัวแปร พิจารณารายด้านรวม 8 ด้านประกอบด้วย ความรู้ในวิชาชีพและความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง แรงจูงใจ/แรงผลักดัน/อุปนิสัยและการตอบสนอง ภาพลักษณ์แห่งตน/ค่านิยม/ทัศนคติ ความตระหนักในการเป็นประชากรประชาคมอาเซียน การสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้ต่างวัฒนธรรม ทักษะภาษาอังกฤษและภาษาอาเซียน การสื่อสารและการตัดสินใจ และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงในการทำงานข้ามวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ยของตัวแปรทุกตัวอยู่ในระดับ สูง-สูงมาก

การวิเคราะห์องค์ประกอบ ดำเนินการดังนี้

3.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบครั้งที่ 1

การวิเคราะห์องค์ประกอบครั้งที่ 1 ด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (principal component analysis) หมุนแกนแบบ Orthogonal ด้วยวิธี Varimax

ได้องค์ประกอบทั้งสิ้น 10 องค์ประกอบ โดยมีองค์ประกอบที่คลุมเครือ ตัวแปร 13 ตัวแปร คือมีค่าน้ำหนักตัวประกอบสูงใน 2 องค์ประกอบขึ้นไป หรือมีค่าไม่ถึง .50 บนองค์ประกอบใด ๆ แสดงว่าตัวแปรแต่ละตัว มีน้ำหนักองค์ประกอบที่เฉพาะและองค์ประกอบที่คลาดเคลื่อนของตนเองต่ำ ผู้วิจัยจึงตัดตัวแปรทั้ง 13 ตัวออกแล้วทำการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบใหม่

3.2 การวิเคราะห์ห้องค์ประกอบครั้งที่ 2

การวิเคราะห์ห้องค์ประกอบครั้งที่ 2 เป็นการนำตัวแปรที่เหลือ 37 ตัวแปร ไปวิเคราะห์ห้องค์ประกอบด้วยวิธีเดิม ได้องค์ประกอบ 6 องค์ประกอบ แต่ละองค์ประกอบที่มีค่าไคเอนมากกว่า 1.0 มีตัวแปรตั้งแต่ 3 ตัวแปรขึ้นไป และมีค่าน้ำหนักตัวประกอบแต่ละตัวแปรเกิน 0.50 ซึ่งได้ทดสอบนัยสำคัญของค่าน้ำหนักตัวประกอบแล้ว พบว่าน้ำหนักตัวประกอบ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ผลการวิเคราะห์ในองค์ประกอบแต่ละตัวผู้วิจัยได้ตั้งชื่อแต่ละองค์ประกอบที่สามารถอธิบายตัวแปรในแต่ละองค์ประกอบ และแสดงตัวแปรในแต่ละองค์ประกอบ ทั้ง 6 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 เป็นองค์ประกอบที่บรรยายได้ด้วยตัวแปร 11 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ 0.600 ถึง 0.989 ตัวแปรที่สำคัญ คือ การเรียนรู้ความคาดหวังจากการติดต่อสื่อสาร เทคนิคการสื่อสารที่สร้างความแตกต่างระหว่างชนชาติ การตอบสนองต่อสถานการณ์ระหว่างการสื่อสารอย่างเหมาะสม การปรับความเข้าใจผิดให้เป็นกลางเมื่อเกิดเหตุการณ์ระหว่างการสื่อสาร การประชุมในหน่วยงาน การเขียนรายงานการปฏิบัติการ การพูดถึงจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องของผู้ร่วมงานหรือผู้ใต้บังคับบัญชา การประชาสัมพันธ์แจ้งข่าวสารทั่วทั้งองค์การ เมื่อพิจารณาลักษณะของตัวแปรแต่ละตัวแล้ว เห็นสมควรตั้งชื่อ องค์ประกอบนี้ว่า องค์ประกอบด้านการสื่อสารและการรายงานข้ามวัฒนธรรม ตัวแปรทั้งหมดร่วมกันกำหนด องค์ประกอบด้วยค่าน้ำหนัก 9.82 และเมื่อเทียบกับความแปรปรวนร่วมทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 26.54 ของ 6 องค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 2 เป็นองค์ประกอบที่บรรยายได้ด้วยตัวแปร 6 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ 0.59 ถึง 0.92 ตัวแปรที่สำคัญ คือ ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพเฉพาะ

ทาง ความภาคภูมิใจในอัตลักษณ์ของบัณฑิต ทศนคติต่อการโยกย้ายตำแหน่งงาน ความเชี่ยวชาญในงานที่สัมพันธ์กับสาขาที่ถนัด การเพิ่มศักยภาพการทำงานอย่างต่อเนื่อง จิตสำนึกด้านความปลอดภัยในการทำงาน เมื่อพิจารณาลักษณะของตัวแปรแต่ละตัวแล้ว เห็น สมควรตั้งชื่อ องค์ประกอบนี้ว่า องค์ประกอบด้าน ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพเฉพาะทางและความเชี่ยวชาญอื่นที่สัมพันธ์กัน ตัวแปรทั้งหมดร่วมกันกำหนด องค์ประกอบด้วยค่าน้ำหนัก 8.05 และเมื่อเทียบกับความแปรปรวนร่วมทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 21.76 ของ 6 องค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 3 เป็นองค์ประกอบที่บรรยายได้ด้วยตัวแปร 7 ตัว มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ 0.72 ถึง 0.93 ตัวแปรที่สำคัญ คือความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรม ความเข้าใจในวัฒนธรรมการเรียนรู้ของแต่ละชนชาติ ความเข้าใจในวัฒนธรรมการดำรงชีวิตของแต่ละชนชาติ ความเข้าใจในวัฒนธรรมการดูแลสุขภาพของแต่ละชนชาติ การแยกแยะความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมทางวัฒนธรรมกับพฤติกรรมส่วนบุคคล เมื่อพิจารณาลักษณะของตัวแปรแต่ละตัวแล้ว เห็นสมควรตั้งชื่อ องค์ประกอบนี้ว่า องค์ประกอบด้าน การเรียนรู้ความแตกต่างหลักระหว่างชนชาติ ตัวแปรทั้งหมดร่วมกันกำหนด องค์ประกอบด้วยค่าน้ำหนัก 5.69 และเมื่อเทียบกับความแปรปรวนร่วมทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 15.37 ของ 6 องค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 4 เป็นองค์ประกอบที่บรรยายได้ด้วยตัวแปร 7 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ 0.71 ถึง 0.74 ตัวแปรที่สำคัญ คือ การตรงต่อเวลาในการนัดหมาย การรักษาเวลาในการเริ่มและเลิกปฏิบัติงาน การติดตามความคืบหน้าในการทำงานอย่างใกล้ชิด ลักษณะกลไกการตัดสินใจ การปฏิบัติตามขั้นตอนในระบบที่มงาน การจัดการความเครียดและความขัดแย้งในความร่วมมือของทีมงาน เมื่อพิจารณาลักษณะของตัวแปรแต่ละตัวแล้ว เห็นสมควรตั้งชื่อ องค์ประกอบนี้ว่า องค์ประกอบด้าน การทำงานเป็นทีมข้ามวัฒนธรรม ตัวแปรทั้งหมดร่วมกันกำหนด องค์ประกอบด้วยค่าน้ำหนัก 4.16 และเมื่อเทียบกับความแปรปรวนร่วมทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 11.26 ของ 6 องค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 5 เป็นองค์ประกอบที่บรรยายได้ด้วยตัวแปร 3 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ -0.68 ถึง -0.90 ตัวแปรที่สำคัญ คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ระดับความเข้าใจภาษาอังกฤษของผู้ร่วมงาน การเรียนรู้ลักษณะท่าทางที่สื่อสารออกมา ในระหว่างการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ร่วมงาน เมื่อพิจารณาลักษณะของตัวแปรแต่ละตัวแล้ว เห็นสมควรตั้งชื่อ องค์ประกอบนี้ว่า องค์ประกอบด้าน การใช้ภาษาอังกฤษในระหว่างชนชาติ ตัวแปรทั้งหมดร่วมกันกำหนด องค์ประกอบด้วยค่าน้ำหนัก 3.92 และเมื่อเทียบกับความแปรปรวนร่วมทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 10.60 ของ 6 องค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 6 เป็นองค์ประกอบที่บรรยายได้ด้วยตัวแปร 3 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ 0.84 ถึง 0.90 ตัวแปรที่สำคัญ คือทัศนคติที่มีต่อผู้ร่วมงาน ทัศนคติที่มีต่อการบังคับบัญชา ความสามารถในการประสานงาน หรือปรึกษาหารือกับผู้ร่วมงาน เมื่อพิจารณาลักษณะของตัวแปรแต่ละตัวแล้ว เห็นสมควรตั้งชื่อ องค์ประกอบนี้ว่า องค์ประกอบด้านทัศนคติเชิงบวกระหว่างชนชาติ ตัวแปรทั้งหมดร่วมกันกำหนด องค์ประกอบด้วยค่าน้ำหนัก 3.68 และเมื่อเทียบกับความแปรปรวนร่วมทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 9.93 ของ 6 องค์ประกอบ

ผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ดังแสดงในตารางที่ 1 จากตารางที่ 1 พบว่า การเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ โดยทั้ง 6 องค์ประกอบนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรได้ร้อยละ 95.47

สรุป

ผลการวิจัย สรุปได้ว่า

1. สมรรถนะการประกอบวิชาชีพ และความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทยอยู่ในระดับปานกลาง
2. สมรรถนะการประกอบวิชาชีพในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย มีความสัมพันธ์กับความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทยสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.73
3. องค์ประกอบที่ใช้ในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ การเรียนรู้ความแตกต่างหลักระหว่างชนชาติ ทัศนคติเชิงบวกระหว่างชนชาติ การใช้ภาษาอังกฤษในระหว่างชนชาติ ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพเฉพาะทางและความเชี่ยวชาญอื่นที่สัมพันธ์กัน การสื่อสารและการรายงานข้ามวัฒนธรรม และการทำงานเป็นทีมข้ามวัฒนธรรม ทั้ง 6 องค์ประกอบนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรได้ร้อยละ 95.47

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้ สมรรถนะการประกอบวิชาชีพ และความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียน ของบัณฑิตไทยอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริพันธุ์ และคณะ (2552) ที่ทำการศึกษาสมรรถนะทางวัฒนธรรมของนักศึกษาพยาบาลใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่ามีระดับสมรรถนะทางวัฒนธรรมอยู่ในระดับปานกลาง

Table 1 The components of increasing competencies for professionals and ability of Thai graduates to work in a cross – cultural Economic Community in ASEAN

component	Eigen Value	Percentage of variance	Title
1	9.82	26.55	Communication and cross-cultural reporting
2	8.05	21.76	Specialized in professional and other relevant expertise
3	5.69	15.37	Learning the major differences among nationals
4	4.16	11.26	Working as a team across the various cultures
5	3.92	10.60	Using the English language among the different cultures
6	3.68	9.93	Positive attitudes among nationals

สอดคล้องกับงานวิจัยของ วงจันทร์ และคณะ (2548) ที่พบว่าส่วนใหญ่ทุกสถาบันมีการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมและให้นักศึกษาได้คำนึงถึงวัฒนธรรมของผู้รับบริการ ในขณะที่ปฏิบัติงานแต่ไม่ได้จัดเนื้อหาหรือกิจกรรมการเรียนการสอนในเรื่องนี้ขึ้นมาโดยเฉพาะ

สมรรถนะการประกอบวิชาชีพในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย มีความสัมพันธ์กับความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย สอดคล้องกับแนวคิดของ Chan (1990) ที่รายงานว่าการบวนการพัฒนาสมรรถนะข้ามวัฒนธรรม ต้องให้ความสำคัญกับ การตระหนักในตนเอง ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลเฉพาะของแต่ละวัฒนธรรม และทักษะส่วนบุคคลที่มีส่วนร่วมในการมีปฏิสัมพันธ์ในการทำงานให้สำเร็จ

องค์ประกอบที่ใช้ในการเพิ่มสมรรถนะการประกอบวิชาชีพและความสามารถทำงานข้ามวัฒนธรรมในประชาคมอาเซียนของบัณฑิตไทย ประกอบด้วย องค์ประกอบที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ความแตกต่างของชนชาติ ทัศนคติ การใช้ภาษาอังกฤษ ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ การสื่อสาร และการทำงานร่วมกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ McIntosh (1988) ที่กล่าวว่า การมีสมรรถนะเชิงวัฒนธรรม ต้องมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ และการประยุกต์ใช้ ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมนั้น ๆ สอดคล้องกับ Lynch *et al.* (1998) ที่อธิบายว่า ผู้มีสมรรถนะทางวัฒนธรรม ต้องมีความสามารถในการคิด รู้ลึก และการสื่อสารที่แสดงออกในทางที่ยอมรับ การเคารพในความหลากหลาย ทั้งในทางชาติพันธุ์ สังคม วัฒนธรรม และภาษา สอดคล้องกับ McDonald *et al.* (2008) ที่กล่าวว่า สมรรถนะข้ามวัฒนธรรมช่วยเตรียมบุคคลให้มีทักษะที่จำเป็นพื้นฐานสำหรับการแก้ปัญหาความขัดแย้งจากการติดต่อสื่อสาร การจัดการกับความเครียด การเรียนรู้ภาษา ความอดทนกับความคลุมเครือในความไม่เข้าใจในวัฒนธรรมที่แตกต่าง และการมีประสบการณ์ใช้ชีวิตในวัฒนธรรมอื่น ๆ สอดคล้องกับ Torbiom (1982) ที่กล่าวว่า ความสามารถในการทำงานข้ามวัฒนธรรมเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับบุคคลในการเพิ่มสมรรถนะในการประกอบอาชีพ

เอกสารอ้างอิง

- ทศพร ศิริสัมพันธ์. 2556. ชุมชนเข้มแข็ง สังคมน่าอยู่ เศรษฐกิจยั่งยืน ด้วยงานวิจัย. วารสารการพัฒนา ชุมชนและคุณภาพชีวิต 1(2): 1-5.
- วงจันทร์ เพชรพิเชฐเชียร ศิริรัตน์ โกศลยวัฒน์ พรทิพา คงคุณ. 2548. การวิเคราะห์หลักสูตรพัฒนาศักยภาพบุคลากรของสถาบันการศึกษาพยาบาลในพื้นที่ภาคใต้. คณะพยาบาลศาสตร์. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- ศิริพันธุ์ ศิริพันธุ์ ดาริน ไช่กานี มุสลินท์ ไช่กานี. 2552. สมรรถนะทางวัฒนธรรมของนักศึกษาพยาบาลใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้. Princess of Naradhiwas University Journal 1(1):1-11.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2541. แผนพัฒนาการศึกษาระดับที่ 10. สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2555. การพัฒนาความเป็นนานาชาติของสถาบันอุดมศึกษา. จดหมายข่าวสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 3(107): 3-4.
- Chan, S. 1990. Early Intervention with culturally diverse families of infants and toddlers. *Infants and Young Children* 3(2): 78-87.
- Lynch, E.W., Hanson, M.J. 1998. Developing cross-cultural competence: A guide for working with young children and their families (2 nd ed.). Baltimore: Paul H. Brookes.
- McDonald, D.P., G. McGuire, J. Johnston, B. Selmeski, and A. Abbe. 2008. Developing and managing cross-cultural competence within the Department of Defense: Recommendations for learning and assessment. Paper submitted to the Defense Language Office, Arlington, VA.

McIntosh, P. 1988. White privilege and male privilege: A personal account of coming to see correspondences through work and women's studies. Wellesley College Center for Research on Women, 5-9.

Torbiorn, I. 1982. Living abroad: Personal adjustment and personnel policy in the overseas setting. New York: Wiley.